

den enkelte Sognekommune, der skulde kunne nægte at give Bidrag, og dermed laa det hele. Saa galt tror jeg ikke, det er. Jeg antager, det kun er de fire Kommuner, jeg nævnte, men hvis blot Helsingørs Kommune siger: Nej, vi give ikke noget, saa er alt, hvad vi her i aarevis have forhandlet om Kystbanen, fuldstændig ørtesløst. Og naar saa den ærede Minister kommer til os næste Aar eller om et Aar Aar og siger, jeg kan ikke saa denne Kystbane til at glide, Helsingør vil ikke give 30,000 Kr., saa maa vi enten sige, saa kan Helsingør være fri for at give dem, og det vilde være noget fløvt, eller ogsaa maatte vi finde os i, at denne Kystbane ikke blev til noget. Den Slags Ting kan man udsætte sig for, naar der blot er Tale om Baner af væsentlig lokal Interesse; thi man kan gaa ud fra, at de Kommuner, som ligge omkring Banen, ere under en saadan Presion, at de maa komme frem med deres Penge. Men Forholdet er jo ganske anderledes, naar man ser hen til Kjøbenhavns Amt, som for en stor Del bestaar af Sogne, der ligge Bester paa, og som ikke have den fjerneste Interesse for denne Kystbane. Man maa nemlig huske paa, at Amdsraadet skal ligne paa Kommunernes Hartkorn, og Bønderne i Birum og Ballerup skulle have en ny Skat, for at denne Kystbane fra Kjøbenhavn og Helsingør kan komme i Stand, en Bane, som de maaste aldrig føre saa meget paa, som de Syder og Tynboer, som komme til Kjøbenhavn, og gøre en Tur til Helsingør. De skulle tage det paa deres Hartkorn, deri stifter Forholdet. Jeg er principielt mod dette, naar der er Tale om et Statsbaneanlæg, som muligvis kan være lukrativt, selv om det er en Slagelse—Børslev Bane, da at forlange, at Kommunerne skulle give Penge, som de aldrig ser en Øre hverken Kapital eller Rente af. Det strider mod det Princip, vi ere komne ind paa i Aar angaaende private Baner, og som den ærede Minister og Folketinget saa smukt har udtrykt i det Lovforslag, som er gaaet i Udvalg i dette Ting, nemlig, at naar man skyder Penge sammen, skal man ogsaa være ligestillet. Der skal ikke være Fortrinsaktier, Staten skal have den samme Stilling, som de Kommuner og private, som skyde Penge til disse Baner. Hvis man vilde sige til

Kjøbenhavns Amdsraad, til Helsingør og Kjøbenhavn: Vilde I være Kompagnoner i denne Bane og skyde 40,000 Kr. til pr. Mil, vi holde et særlig Regnskab for denne Bane, og I skulle saa Renter af eders Penge — saa antager jeg, at disse Kommuner vilde sige: ja med største Fornøjelse. Det vilde rimeligvis blive en overmaade god Af-faire, og de vilde rimeligvis saa mindst 4 pCt. af deres Penge. Men det vil man ikke gøre her, siger man, at Staten vil anlægge en lukrativ Bane, som mange private have suklet efter at komme til at anlægge, og som Helsingørs Kommune gerne har villet stille sig i Spidsen for. Staten vil gøre det, for at denne Bane ikke skal komme i private Hænder, men desuagtet siger den: I skulle alligevel give Bidrag dertil, som I ikke saa en Øre i Rente af.

Den ærede sidste Taler mente, at Banen blev saa dyr, og at den kunde anlægges billigere. Jeg skal dertil sige, at der vil utvivlsomt blive en meget stor Trafik paa denne Bane, en meget stor Tilstrømning til den, og et meget stort Slid paa den, og jeg tror derfor, det vilde være en daarlig Jærnbanepolitik at ville bygge en saadan Bane let og billigt. Nej, lad os bygge den saa godt, at den saa at sige kan staa i evig Tid og udholde et meget betydeligt Slid, og man kan ikke indrette Stationer, som til visse Tider skulde kunne modtage Tusender af Mennesker paa een Gang, paa samme Maade som en Stationovre paa Heden.

Maag jeg udtale min Anerkendelse, jeg ved ikke om, det er til den ærede Indenrigsminister eller maaste nærmest til den højt-ærede Finansminister, af, at han, som det fremgaar af Forhandlingerne, ved en Skrivelse fra Indenrigsministeriet har hævdet, at Dyrehaven ikke maa ødelægges enten i den ene eller anden Retning ved den Bane, her er Tale om, og at man navnlig ikke, for at spare, jeg tror ganske vist, det var et Par Hundrede Tusende Kr. ved at lægge en Dæmning, i Stedet for en Viadukt over Molleengen ude ved Strandmøllen, maa ødelægge hele det smukke Parti derude. Det er et af de smukkeste Punkter i Dyrehaven, som alle Kjøbenhavnerne og de, der søge Kjøbenhavns Omegn, have stor Forkærlighed for, og det vilde være beklageligt, om det skulde ødelægges ved en Dæmning, hvori-